

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

HO ASSOLIRAN?

El triomf dels laboristes a Anglaterra, no per ésser esperat, ha estat menys sorprenent. Interrogat pels reporters, Mac Donald, el cap laborista, ha estat el primer en reconèixer-ho així.

Del que sabem poca cosa, és de les causes que han contribuït a què el cos electoral britànic, que en 1924, en les eleccions passades, donà una majoria tan contundent al partit conservador, no li hagi refermat aquesta confiança en les actuals, provocant l'elevació al poder del mateix partit que anteriorment derrotà.

Són diversos els motius als quals pot atribuir-se aquest canvi de conducta del cos electoral. Però, per damunt de tots, destaca el de l'atur forçós, que en la verda Erin pren tonalitats de tragèdia.

Fa molts anys, si bé més particularment des de la fi de la guerra, Anglaterra viu empresonada pel problema que en la seva política planteja el contingent crescut d'obrers als quals la indústria no pot assegurar ocupació permanent i adequada. Recordeu que va ésser aquest un dels arguments esgrimits durant l'etapa anterior del govern laborista per demostrar l'esterilitat del seu pas pel poder.

Amb tot i això, els conservadors que en 1924 oferiren resoldre'l, tampoc han assolit res, agreujant-la més, si és possible, una situació per ella sola ja prou difícil i compromesa.

I és l'atur forçós el problema entorn del qual es belluga la política anglesa. En els mils actes públics organitzats pels tres partits en lluita per guanyar la voluntat de l'elector, aquest ha estat el motiu principal, l'angle sobresortint. Conservadors, liberals i laboristes, tots igualment han ofert resoldre'l. Però els electors anglesos, amb accentuat sentit de la realitat, han cregut que els únics que en realitat podrien assolir-ho eren els laboristes, i per això els ha estat atorgat un gran marge de confiança.

Ho assoliran? Aquí està l'enigma. Ja el presumpte organitzador del que podríem dir-ne "política de l'atur forçós", Thomas, el líder dels ferroviaris, ha dit que el problema és més difícil i complex del que sembla a primera vista. Afirmar que una solució que

no l'investeixi amb tota la seva gravetat, seria molt poca cosa, i, per tant, han de buscar-se solucions que ho resolguin d'una vegada.

Existeixen, aquestes solucions? Indubtablement. Però no són, al nostre criteri, les que més o menys obertament es preconitzen.

Pel que diu la premsa, la solució que els laboristes patrocinen amb més voluntat és la nacionalització de les mines. Perquè cal tenir en compte que el tant per cent d'obrers miners parats és veritablement astorador comparat amb el que dóna qualsevol de les altres professions.

Però, la nacionalització de les mines, que a primera ullada sembla la millor solució, no donarà el resultat desitjat; perquè el problema és de mercats que absorbeixin la producció, i aquests mercats no existeixen.

Creiem més bé que l'atur forçós, a Anglaterra com als restants països, té una causa originàriament comuna, resultat d'una falsa visió de's problemes econòmics que es plantegen als pobles.

Si aquests volen resoldre els seus problemes d'atur forçós, no és amb subsidis, amb intents de nacionalització, ni amb mesures anàlogues la manera d'assolir-ho; han d'anar, vulguin o no, a una revisió completa del que s'ha considerat fins avui com a fonamental en l'economia política.

Cal anar, ho repetim, a una revisió completa; cal abandonar, en part, una tradició econòmica que arrenca els obrers del camp per llançar-los a la ciutat. El problema està, per tant, en anivellar la producció agrícola de cada país, com la industrial, destruint la llegenda que fa creure que els pobles industrialitzats són els més pròspers i rics. Això sols va ésser veritat en un període transitori de la història.

Examinaran aquest caire del problema els laboristes? No. La seva concepció econòmica està saturada d'industrialisme. Per això el seu pas pel poder haurem de senyalar-lo com una temptativa més que no solucionarà, encara que hi posin tota la seva bona fe, el problema de l'atur forçós, causa eficient del triomf esplendorós que ara acaben d'obtenir.

ANGEL PESTANA.

Les eleccions a Anglaterra

Miss Margaret Bondfield
Ministre del Treball

Dr. Marion Phillips

Dr. Ethel Bentham

Miss Ellen Wilkinson

Miss Mary Hamilton

Miss Jenny Lee

Miss E. Picton Turberville

Lady Cynthia Mosley

Miss Susan Lawrence

EL TEXT I NINDS DEL PRESENT NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER

El decàleg dels feixistes

Si l'haguéssim de criticar, començaríem dir que és una imitació gris i una irreverència roja, sobretot remarcant que és el seu partit el de la glòria d'haver-se posat d'acord amb la Glòria per mitjà del reconeixement i alliberament del seu representant oficial a la terra.

Però com que en lloc de criticar-lo, aquest decàleg, substàncios i mirífic de potència, el que pensem és enaltir-lo, trobem, doncs, que no hi ha altra cosa a objectar que el pronunciar-se al seu costat i dir que està però allò que se'n diu molt bé, i que no sols es pot considerar com a original, sinó que s'ha de recomanar com imitable, en particular arreu on, com ací, ens vagin tan bé i ens convinguin tant les imitacions d'aquesta mena, siguin decàlegs o tretzecàlegs.

I la millor demostració de simpatia envers quelcom, és llur expandiment per a millor coneixença; així, doncs, nosaltres anem a fer de propagandistes desinteressats, que és com ha de fer-se la propaganda, ja que si s'hi barreja l'interès, resulta la difusió molt discutible, i l'efecte un xic diluït amb matèria indiferent per raons patriòtiques que s'invoquin.

Diu el decàleg catalogat i "apostillat":

1. "No has de creure en la pau"; i tenen raó: s'ha d'escriure, doncs, això a les societats i conferències que tractin de la pau, per tal que no facin més el pau.
  2. "Tots els dies de presó són merescuts"; ja no hi cap, doncs, la innocència, i cal reduir el personal de judicatura.
  3. "Tot és pàtria, fins fent guàrdia a un "tanque" de gasolina"; sense tirar-hi cap llumí, però.
  4. "Tot company teu és el teu germà, car viu amb tu i pensa com tu"; i el que no visqui amb tu ni pensi com tu, via fora.
  5. "Les armes que et donen, pensa que són per la guerra; conserva-les bé"; encara que sigui amb càmbora.
  6. "Jamai diràs "el govern paga", car el que paga ets tu..."; d'acord en tot i per tot; tu ets el que paga, i, per tant, el que té que callar.
  7. "La disciplina és el sol dels exèrcits"; aqueix paràgraf, que apar D'Annunzià, no admet cap núvol.
  8. "Mussolini té sempre raó"; per molts anys.
  9. "El que desobeix, no pot invocar cap atenuant"; molt ben dit: els busca-raons que vagin a pescar amb canya.
  10. "Una cosa ha d'ésser cara per tu, sobretot: la vida del "Duce"; realment, la vida és cara, i no s'ha de portar a barat, i tractant-se del "Duce", no en parlem més.
- Aquest decàleg, fins podria tenir, com l'altre, un colofó de resum en dos parts interessantíssimes. No li hi han volgut posar els autors. Nosaltres tampoc. Qui en sapiga més, que ho faci; però dubtem que, des d'ara, hi pugui haver un altre geni que s'inventi cosa millor dita. I si surt, que tot podria ésser, fins som capaços de perdonar-li el mal geni, això que és una cosa tan fastigosa...

Lluís RAMÍREZ CARULLA.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT
NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER
LA CENSURA GOVERNATIVA

Intencions

DE LA DONA ANGLESA I DE LA DONA EN GENERAL.

Les dones angleses, en aquestes darreres eleccions que ens han dut el triomf dels laboristes, han donat al món un exemple d'energia i de bon sentit. I d'intel·ligència. Generalment, la dona anglesa dona la impressió d'ésser més intel·ligent que la d'altres nacions, la nostra, per exemple.

A la nostra terra la dona, en general, és l'esposa que ha de donar fills o l'amant, que ha de donar el pler de la carn. Aquí, on no tenim el divorci, la dona viu a la casa com en un harem. És l'esposa i la esclava, però mai és la companya. Ningú no l'ha ensenyat a estimar els llibres, a fer de l'ornament de la casa un art gentil. Fixeu-vos com aquí mai els homes estem tan bé com al carrer. La casa ens molesta, ens cau al damunt. I és que la casa, la casa nostra, rarament té escalfor de llar, rarament té confort i intimitat. En canvi, el home anglès és ideal. A Anglaterra ensenyen a estimar la casa, el home, a fer-ne un abrigall, a ornar-la amb flors i amb llibres. Jo mai no he vist enlloc tants llibres com en les cases de Londres. No en les cases dels professionals de la literatura, no en les dels filòsofs ni en les dels homes de ciència, no: en les dels obrers, en les dels petits empleats; als barris més aristocràtics i als més humils: als barris de Laburnum Grove i de Piccadilly Circus, als de Russell Square i als de Charing Cross Road.

En aquestes cases plenes de flors i de llibres en les quals es rendeix culte a la família, hom comprèn que les dones siguin intel·ligents.

Bé, sí, em direu potser: és que les angleses, com no són tan boniques com les espanyoles, han de tenir una compensació. Són

lletges? Doncs Déu ha estat misericordiós amb elles, i les ha fet intel·ligents.

Però això que les angleses són lletges és una llegenda, un tòpic. N'hi ha de boniques i de lletges, com a tot arreu. Aneu un dia de regates a Wembley o a Brighton, i ja m'ho sabreu dir. O aneu, si no voleu sortir de Londres, a qualsevol teatre o music-hall, al Covent Garden, al Prince of Wales, al Coliseum. Veureu com no són lletges les angleses. I veureu com la seva bellesa és feta d'intel·ligència.

Entre aquestes que han lluitat amb els laboristes — senyal d'intel·ligència i de bondat — n'hi ha una que és ministre del treball. Penseu: quina de les nostres dones estaria capacitada per ésser ministre? Em direu també — sou tan amics de les objeccions! — que aquí fem ministres de qualsevol cosa, que a casa nostra no es necessita el talent per ésser ministre. Però això no té res a veure amb la qüestió. Jo em referiré a l'exercici intel·ligent d'un ministeri, no a fer de ministre per vanitat i per passar l'estona.

Jo he dit en un dels meus — i vostres — darrers llibres, que la dona té altres camins que el de la prostitució o el matrimoni. Jo he arribat a dir — cosa que a molts ha semblat una heretgia — que una dona pot ésser un perfecte xofer i una bona mare de família.

A Anglaterra, fins pot ésser ministre. I suposem que no per això es perdrà Anglaterra. Al contrari.

A Rússia també la dona ocupa càrrecs públics, i, per ara, Rússia s'aguantaria. I és que la dona ha de servir per quelcom més que per embrutir-se en un cabaret o llençar fills al món amb la inconsciència d'una conilla.

Lluís CAPDEVILA.

Correu de l'Estranger

MUSSOLINI I EL VATICÀ

Després dels acords del Laterà, que van posar fi a l'anomenada qüestió romana, la premsa catòlica de tot el món, seguint instruccions de Roma, va celebrar els dits acords com una victòria de l'Església sobre l'Estat.

Tanmateix els discursos que Mussolini ha pronunciat a la Cambra italiana i al Senat italià amb ocasió dels debats que hi han tingut lloc amb motiu de la ratificació dels acords del Laterà, han mostrat que l'actual cap del govern italià no pensa pas despullar l'Estat de cap de les seves prerrogatives essencials.

Mussolini indicà, en efecte, d'una manera clara i terminant, que ell resta fidel al principi fonamental del laïcisme de l'Estat, declarant que dins l'Estat italià tan sols la voluntat i la moral del feixisme deuen imperar. Insistí sobretot en què la instrucció i l'educació de la joventut pertoca exclusivament a l'Estat i que la finalitat d'aquesta instrucció i d'aquesta educació és principalment l'enfortiment de l'Estat mateix.

El desacord és per tant absolut i sense remei. Mussolini vol una educació bèlica, el Papa, clerical. Mussolini voldria que la joventut s'eduqués a les casernes, el Papa, als seminaris.

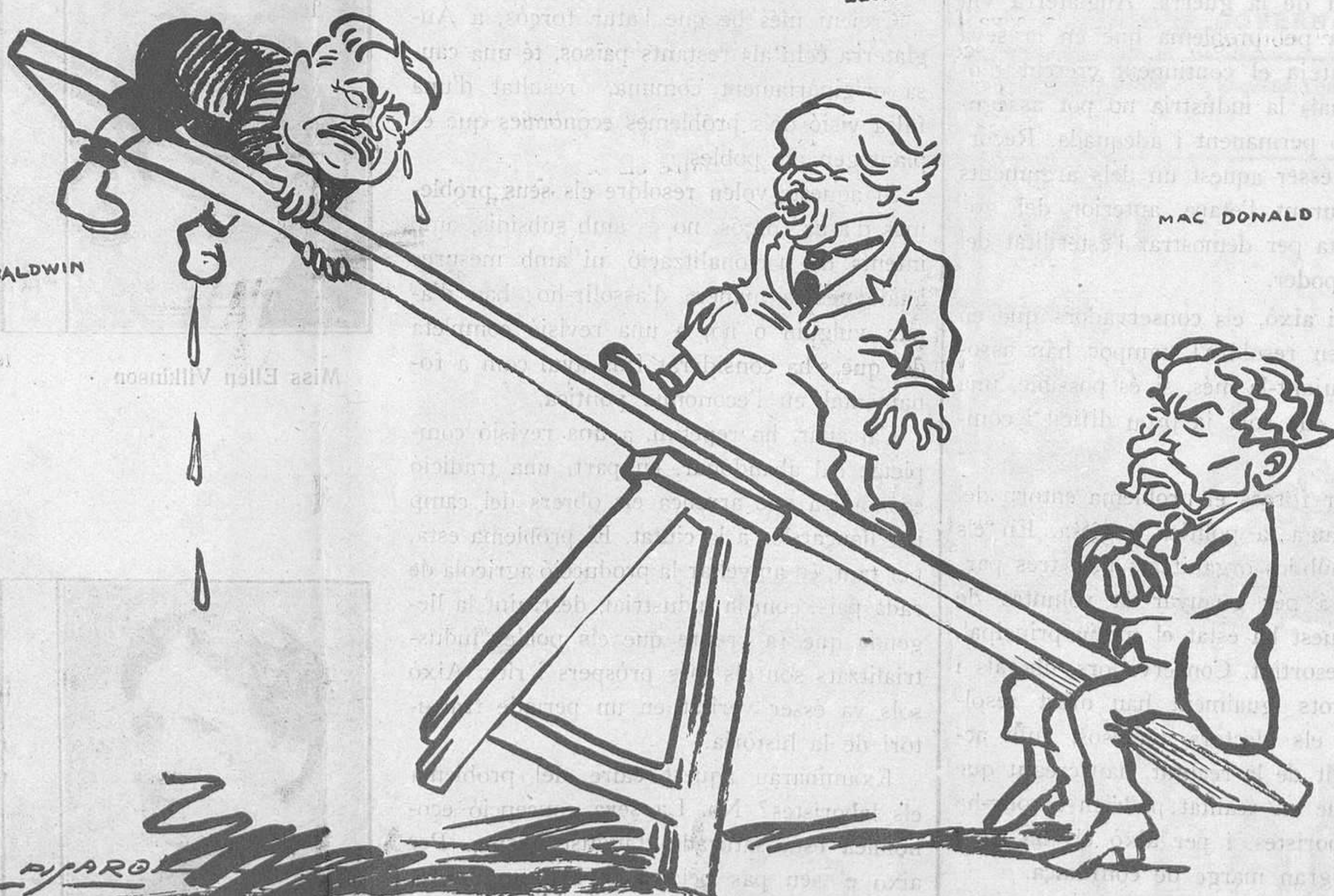
Com voleu que els acords no esdevinguin un desacord etern?

LES ELECCIONS BELGUES

La gran importància de les eleccions angleses, en les quals els laboristes han obtingut un triomf tan favorable al proletariat, ha fet que les eleccions belgues no fossin comentades amb la deguda atenció.

Els dos partits principals belgues són el partit catòlic i el partit obrer o socialista. El primer està format per la unió dels conservadors amb els demòcrates cristians.

Aquest partit, que abans de 1921 tenia 121 diputats dels 162 que formaven el Parlament, ha anat reculant d'elecció en elecció, no comptant en l'actualitat més que amb 76 llocs.

LES ELECCIONS ANGLESES

Lloyd George: —Segueixo essent l'home de la situació: la balança depèn de mi.

Els socialistes han tret de les darreres eleccions 70 diputats, el qual nombre representa una pèrdua de 8 llocs, explicable fàcilment per l'oposició dels comunistes que, bo i dividir les files del proletariat, no han aconseguit més que un lloc.

Això no obstant, el partit obrer es més fort que mai, i cal remarcar que des de fa quaranta anys segueix una marxa ascendent gairebé ininterrompuda.

Els liberals han passat de 23 diputats a 28, i el partit que ha assolit un triomf més assenyalat és el partit autonomista flamenc, aconseguint 12 diputats de 6 que en tenia en 1925.

Aquest partit flamenc, a més d'autonomista, és un partit democràtic. I quan se tracta de qüestions obreres o socials vota sempre al costat dels socialistes.

Aquesta és la situació, lleugerament esbossada, de la nova cambra belga, en la qual les idees de llibertat, d'independència i de justícia són brillantment representades.

Notes marginals

"Volem inaugurar — ha declarat Mac Donald, cap dels laboristes anglesos — una era nova de cooperació europea, matant les rivalitats i els desacords entre els uns i els altres. Volem acabar amb la diplomàcia secreta".

Molt ben dit. Això — acabar amb la diplomàcia secreta, de la qual Chamberlain era un dels més castissos representats — és el que cal fer, primer que res, per assegurar la pau del món.

Preguntat també el mateix líder laborista sobre el cas especial del desarmament de Dinamarca, va lloar entusiàsticament la petita nació modèlica, afegint que tots els petits estats haurien de desarmar. Econòmicament això seria el més raonable i evitaria malgastar els recursos que poden ésser aplicats a coses més útils.

Els professors Leopold Freund i Lothar Hoffman, de Viena, han demostrat, després de múltiples experiments, que els sords, col·locats en determinades condicions sota una llum molt violenta, hi senten força millor que d'ordinari. Ara hom tracta de fer esdevenir pràctic aquest descobriment interessantíssim.

"Seria cosa de folls — va dir Voltaire — voler que les muntanyes, els mars, els rius, fossin delimitats en belles figures regulars; més bogeria hi hauria encara en demanar als homes una sapiència perfecta; seria com voler donar ales als gossos o banyes a les àguiles".

"Una obra estrangera — escriu J. Kessel — no és interessant ni digna d'ésser representada, si no contribueix d'una manera original i, per dir-ho així, internacional a l'estudi del cor humà, o bé si, pel contrari, no revela un aspecte desconegut del país o del poble del qual procedeix".

"Hom diu tot sovint — escriu Cadillac — que tan sols els homes es maten uns als altres. Res de més fals: els gossos, els gats, els llops, els galls, és barallen entre ells i tots els mascles lluiten per les femelles. L'home no fa més ni menys que els altres animals. Però, de què li serveix, aleshores, la raó?".

A l'entorn de la rectificació dels tractats del Laterà

EN el programa de la vida internacional d'aquests últims dies, li ha correspost un lloc més o menys important a la rectificació dels tractats del Laterà, entre el Quirinal i el Vaticà.

Es aquest un fet en el que, tal com es presenta així isolat, no s'hi veu res de particular. Es que se l'ha de mirar des de lluny i en els veritables mòbils que el lliguen amb les pàgines de la seva història.

En el nom de Vaticà, hom hi repara dues significacions ben diferents: l'Església o millor dit, la doctrina de Crist i la Nau de Pere o sia l'Església que vol presentar-se com a societat perfecta.

La primera hi és ben indiferent a tot això dels tractats del Laterà. Llàstima que el curt espai no ens permeti dir-hi la nostra.

Parlem, doncs, de la segona. La doctrina de Crist, filla dels més enlairats sentiments inherents al cor de l'home i que en Crist, aquell home ideal tan segur d'ell mateix, eren l'únic mòbil de les seves obres, en quant hagué vençut l'obstacle que són sempre per ella les tendències de les diferents èpoques, fruit de les aspiracions i passions dels homes al córrer del temps, i pogué entrar en el cor dels homes en el que s'hi troben més o menys apagats, els sentiments que deïem, forçosament havia de prendre peu, créixer i multiplicar-se.

Per altra part, l'aparició de les tendències racionalistes en el terreny intel·lectual, presentaren combat a la doctrina de Crist en els seus fonaments.

Ara bé: l'Església, societat religiosa, que deia ésser la veritable Església de Crist, per sobre de tot això havia de justificar com a tal — i per això s'atribueix els drets d'una societat religiosa perfecta, per voluntat de Crist, diu ella — el seu poder temporal que hauria volgut no haver tingut mai, ja que li era una nosa per a la lluita amb el racionalisme.

I aquesta vegada els esdeveniments l'ajudaren força, quan la pèrdua dels Estats Papals. D'aquesta manera l'assumpte quedava reduït a la teoria, i, ensem, l'Església s'atansava més a l'Església que volia Crist.

Amb tot, era precis simular un disgust que no sentien, trencant les relacions amb Itàlia o, si més no, fent-ho veure per part seva.

Però ha vingut un dia que al govern italià, que s'ho prenia de debò, ha vingut solucionar la qüestió, i el Pontífex, forçat per les circumstàncies mencionades, encara que de mala gana, ha acceptat.

I dic de mala gana, en el sentit que ell més s'estimava que no se solucionés.

Em sembla que ja hem dit alguna cosa Un altre dia continuarem.

Per sota el nas

MENYS MAL

EL cèlebre actor Novelli era l'home més caritatiu de la terra. Tothom ho sabia, i li explotava sense vergonya aquesta bondat d'ànima.

Un dia rebé la següent lletra:

"Estimat senyor Novelli: Sóc un caixer infidel. En un minut de bogeria vaig robar cinc mil pessetes del meu patró. Si demà no tinc dita quantitat, no

em queda altre remei que prendre un revòlver...

Novelli pensà que aquesta vegada abusaven un poc de la seva generositat. Es per això que va respondre amb la següent carta: "Senyor:

Em trobo actualment en una situació financiera deplorable que no em permet deixar-li les cinc mil pessetes. Però com que jo vui fer quelcom per vós, ja us deixaré el revòlver.

EQUIVALENCIA

UN bohemí entrà un dia a casa un antiquari que li oferí una sopera del segle divuit.

Quan el bohemí la tingué vista, el "marchand" li digué:

—Es una peça única.
—Aquesta també — respongué el bohemí, treient-se un duro de la butxaca.

SIMPLICITAT

MOLT gentil, però molt gastadora. El seu marit, volent habituar-la a l'ordre, li regalà un llibre de comptes.

—Esposa meva, tu escriuràs en la pàgina esquerra el que jo et donaré, i en la de la dreta els teus dispendis. Així podré fer-me'n compte de l'ús dels diners, i te'n donaré novament quan els acabis.

Li lliura un bitllet de mil pessetes. "Rebut mil pessetes", escriu en la pàgina de l'esquerra, la seva dona. Dos dies més tard el marit li demana el llibre: la pàgina dreta sols portava aquesta simple inscripció: "No em queda més que cinc cèntims".

EL jove X, que estava cobert de deutes, acaba d'heretar una forta fortuna d'un oncle seu.

—Has pagat als teus creditors? — li pregunta un amic.

—No — respon X —, però els he donat moltes esperances.

ATRIBUIT a...

Es subhastaven uns mobles en un poble de província. El que cridava anunciava:

Després d'adjudicat, treient-ne un segon, deia:

—Un altre del mateix pintor!

MASSA ACTIU

EL jove advocat:

—Papà, per fi he resolt l'assumpte de successió que durava més de deu anys.

El seu pare:

—Desgraciad; jo que te l'havia traspassat perquè tinguessis una rendeta!

PLE DE SEGURETAT

UN habitant de New-York comprà un pot de cigarretes, el qual assegurà contra incendis.

Una vegada fumats, guardà totes les "burilles" i anà a reclamar el segur, que li fou denegat. No s'immutà i portà l'afer al tribunal, que li donà tota la raó.

Però la casa asseguradora l'acusà davant del tribunal d'haver posat foc intencionadament a un objecte assegurat.

I va ésser condemnat a tres mesos de presó.

LA primera cosa que fan dues dones en trobar-se, és cercar-se mútuament els defectes i les ridiculeses. La segona és dir-se falagueries.

SALT

Aquest poble, senyors, progressa. En dic progressar, perquè s'hi veuen coses que no eren d'esperar.

El digne d'elogi, respecte aquest progrés, és l'actual Ajuntament. Sí, senyors, sí; l'actual Ajuntament. Car ha fet i està fent construccions de vàlua, construccions que són per al poble una recompensa immensa, una recompensa que el pot enlairar extraordinàriament.

Les quals són: les noves escoles; el nou escorxador — aquesta última començant des d'ara llur construcció, i sota el pressupost total de pessetes 64.102,38 cèntims —; deixant a part les no tan importants.

Però el que no ha fet la susdita corporació és l'homenatge al gloriós Joaquim Ravetllat.

Sí, en aquest veterinari que, estigué anys i més anys treballant en estudis d'experimentacions sobre tuberculosi, arribant a assolir completament noves sobre la bacteriologia del terrible flagell, sense fer ningú esment del treballador solitari i pobre.

Doncs, no fóra lògic que, com a fill i com a eminència, se li donés el nom d'un carrer, o d'una plaça o rambla, etc.?

D'aquesta manera es recordaria millor, i també sabríem que tenim un present de vàlua, que, ara com ara, el que sabem és que el poble de Salt és dels més vulgarots de Catalunya.

Desitjaria, doncs, que el Ajuntament amb acord del poble, s'interessés per aquest homenatge tan merescut.

UN HUMIL.

DES DE MANRESA

No tenim altre interès, en escriure aquestes ratlles, que tocar un cop d'atenció al senyor President del "Montepío Artesano", el qual, segons es veu, ha estat convertit en un "criadero" de pendentistes per la "enramada" del barri. Ha de tenir en compte, senyor, que en els reglaments de totes les entitats que no tenen caràcter polític no s'hi tolera que s'hi organitzin actes de religió ni polítics. A què bé, doncs, que fa dues vegades que, després de fer la processó de la festa del barri, quan arriba el pendentista al local, se li dediquen grans ovacions, convertint una "mútua" en una congregació catòlica? Quan es vol demostrar a un amic la simpatia, se reuneixen en franca camaraderia en un restaurant o hotel, i allà pot aplaudir-se i vitorejar-se sense que ningú se'n preocupi. Però en una entitat on són prohibides aquestes demostracions, no. Els ciutadans que a aquella hora passaven per davant del "Montepío" i sabien que aquella xirinola era per haver portat un d'aquells individus el pendó de la processó, tenien una decepció, perquè no sabien veure'n el mèrit: tenint força i rals n'hi ha prou.

Creiem que aquestes ratlles seran suficients perquè el que té l'obligació de vigilar ho faci de manera que no es repeteixin aquestes coses.

Hom ha de pensar que hi ha diferents maneres de pensar en aquesta casa i tots tenim els mateixos drets. I no és lògic que als uns els adulin per molestar els altres.

QUIQUET DEL TUSAL.

LES beates, cada dia, en sortir de missa, compren "El Matí". Hem pogut constatar-ho.

El que no sabem, és si després prenen la fresca.

UN propietari danès acaba d'inventar la llet en fulles.

Nosaltres recordem el cèlebre Peius Gener, que va inventar l'aiguardent a lesques.

Ara anirem a la lleteria i demanarem un "cuadernillo" de llet.

ELS laboristes anglesos volen celebrar una conferència amb els nordamericans per limitar els armaments navals.

Està molt bé. Però creiem que no solament s'haurien de limitar, sinó suprimir del tot; els navals i els altres.

LA Gran Bretanya reprendrà les relacions amb la Rússia soviètica.

La democràcia triomfa.

MUSSOLINI ha prohibit l'ús de l'himne nacional i del feixista, que cal reservar per a determinades cerimònies.

La desesperació del camell americà davant d'un vaixell humit.

"Evenings New", Newark.

Això ho trobem molt encertat. Quan una cosa s'ha d'oir massa sovint, per bo que sigui, cansa.

UN grup de venezolans armats han assaltat un vaixell nordamericà i han segrestat les autoritats holandeses de Curaçao.

I això després del pacte Kellogg. Ja anem bé, ja.

ELS comunistes han perdut les eleccions municipals de Ribes Altés.

Que no es despacientin, que ja els arribarà el torn.

S'ha de saber perdre, per guanyar algun dia.

Ida-li que da-li amb l'afer de les reparacions. Conferències, reunions, entrevistes, i tot plegat aigua calenta.

Creiem que encara serà Alemanya la que els farà pagar, els plats trencats.

PORTES Gil està negociant amb els catòlics mexicans.

El Papa no fa gaires dies que deia—referint-se a les manifestacions de Mussolini—que per salvar les ànimes, pactaria amb el dimoni, si calgués.

Recomanem la frase a Portes Gil, per salvar el seu poble.

ES creu que Trotzki anirà a viure a Anglaterra. No hi havia pas dret a condemnar-lo a fer de jueu errant.

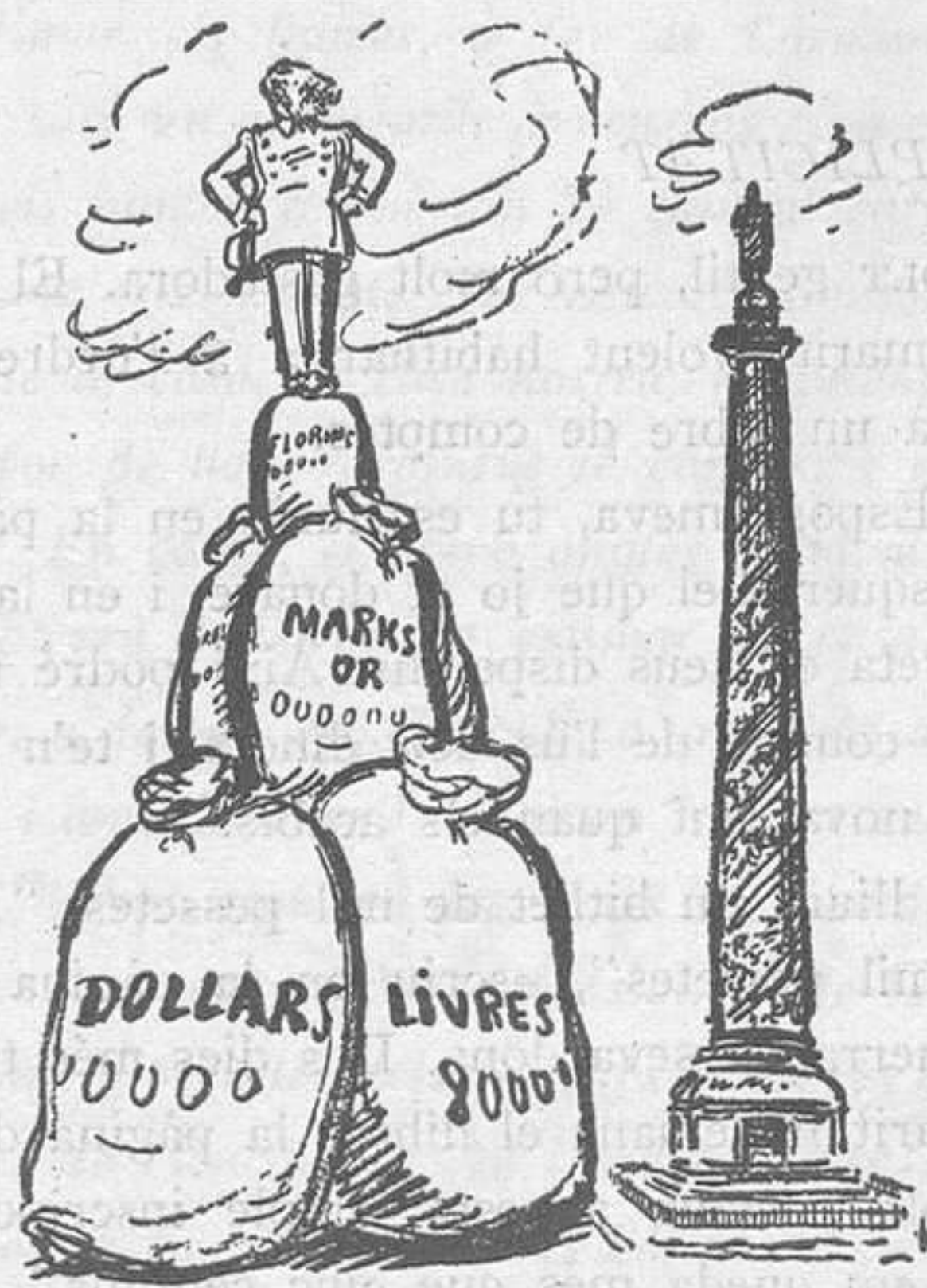
Ara a Anglaterra s'hi trobarà bé, amb els laboristes al poder, i creiem que Trotzki pot fer molt de bé a Anglaterra.

L'escorcoll del consolat soviètic de Kharbín ha donat a conèixer documents que comprometen el govern rus.

No es fessin escorcolls, s'evitarien compromisos. Total deu ésser qüestió de propaganda comunista. Ja ho veieu: res!

EL senyor Jowit, una de les personalitats més destacades del partit liberal, elegit diputat a les darreres eleccions, ha ingressat al partit treballista. Els liberals temen que l'exemple corri.

Vet aquí, certament, l'única manera que tenen els escassos partidaris de Lloyd George de mostrar una mica de bon sentit: imitar el senyor Jowit.

ELL TAMBE TE EL SEU MONUMENT

Diu una recent estadística, l'ex-kaiser serà un dels homes més rics d'Europa.

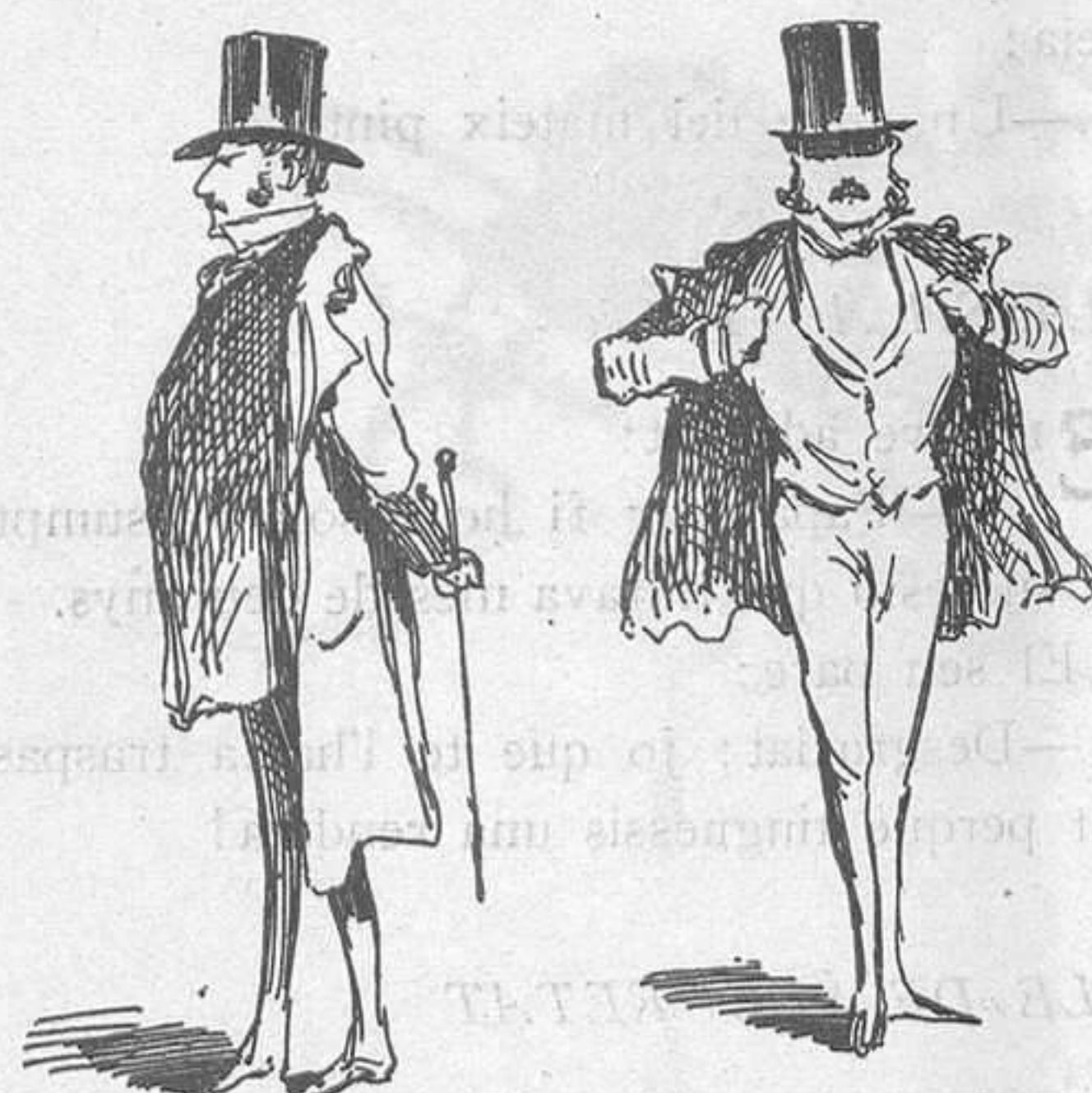
(Els diaris.)

Que no és de bronze: és d'or.

"Le Rire", Paris.

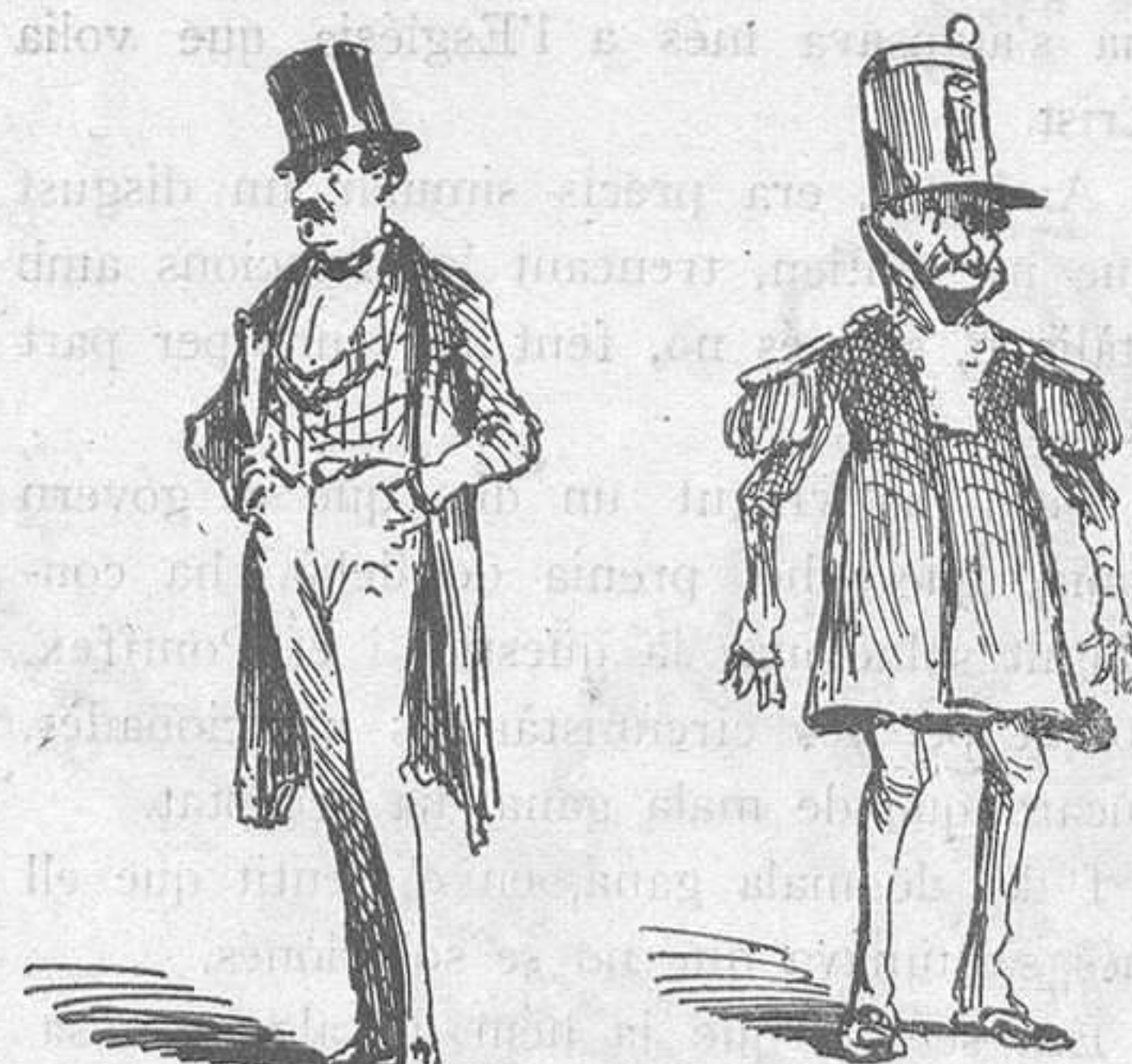
DIBUIXOS D'ORTEGU

Del segle passat

Moderat

Unionista

Progressista radical

Progressista pur

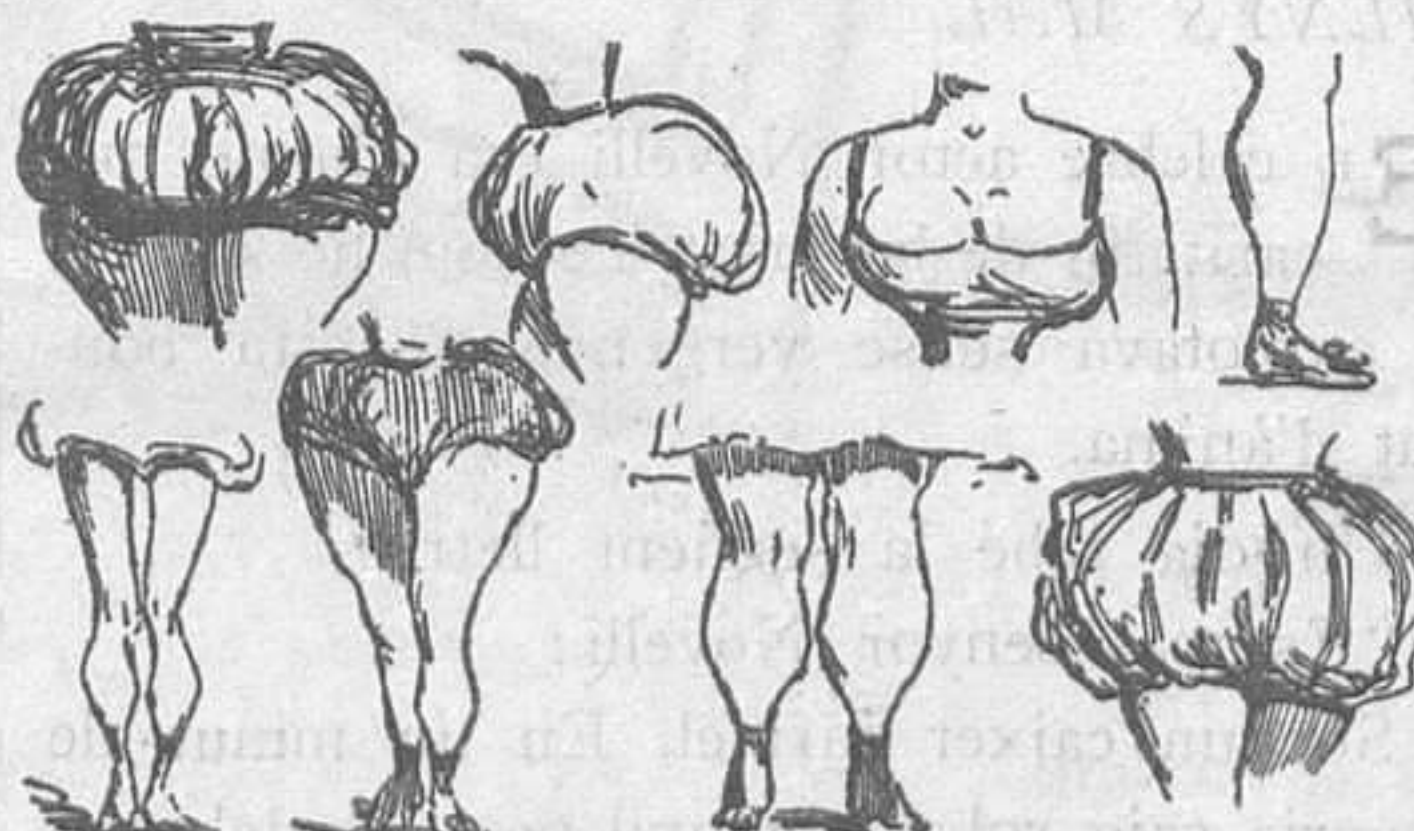
Carlistes

Neos

Socialista

Republicà

L'argument de les sarsueles bufes

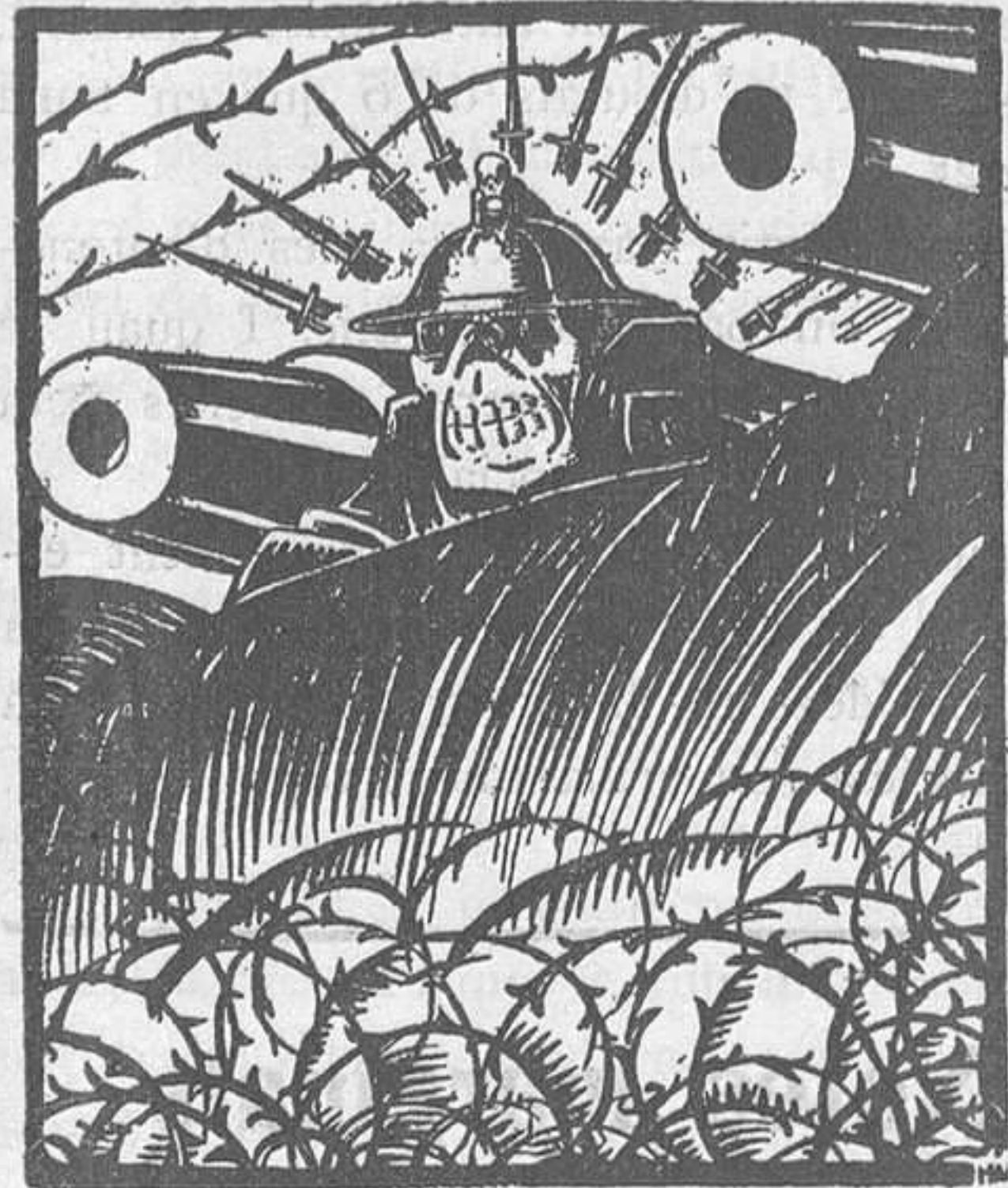
La meva dona té molt talent! Llåtima que no sàpiga sargir uns mitjons.

A veure què diu la premsa ministerial.

Tanmateix, ja s'ho podien pensar, els amics del Duce.

En obrir una porta, per força havien d'entrar aires de renovellament; i aqueixa mena d'aires solen encostipar molta gent... que no porta la cara ben neta.

HOM demana al govern que es concedeixi la Medalla del Treball a un pobre mestre d'estudi andalús que ha exercit durant seixanta anys tan digna professió.

A Gènova, res de nou.

"Notenkraker", Amsterdam.

Permeteu-me que m'adhereixi a la justíssima sollicitud.

Em sembla, aquesta, una condecoració molt ben guanyada.

Una medalla damunt d'una creu.

M. J. (Manresa): Sí, senyor, va. Però si ens vol creure, compri una gramàtica catalana. Avui mateix. Ara mateix.

Imprenta La Campana, i L'Esquella OIm. 8, Barcelona